

**-Jeanne-**

Koray Yılmaz

## Yaşamöyküsü

Öykü serüvenime on beş yıl önce fantastik yazılar yazarak başladım. İnternette fantastik öyküler yazdığımız bu dönemden sonra, farklı alanlarda da yazdım. Tarihi kurgu, romantizm, bilim-kurgu, kısa öyküler, mektuplar gibi pek çok kategoride eserlerim oldu. Bunları internette yayınladım. Romantik öykü ve mektuplarımı, bir araya getirdim. Cinius Yayınlarından, Hayali Mektuplar adı ile yayınlandı bu ilk kitabım. Tarihi kurgu alanında yazdığım Rönesansın Çocukları, yazarlık hayatımda çok önemli bir kilometre taşı oldu. Yine Cinius Yayınlarından çıktı bu kitap. Şimdi üçüncü kitapta Jeanne, sonsuz sevgi ve saygımızla.

1976 İstanbul doğumluyum. Yıldız Teknik Üniversitesi Bilgisayar Bilimleri Mühendisliği Bölümü mezunuyum. Boğaziçi Üniversitesi Bilgi İşlem Merkezi'nde görev yapmaktayım.

# İçindekiler

I. Öykü

I. Bölüm

- Jeanne

- Onu görmüş olmalıyım

- Kule (Jeanne'ın ağzından...)

- Gün Batımında

- Savaş Atı

- Witch

- Say a prayer

- Anlatılamayan

- Bütün olan ve güzel olan

- Aradığın

- Sesler

- Savaştlar ve savaştlar

- Gelecekler

- Müzik

- Les Tourelles

- Ve işte yine

- Yargıladılar ve yargıladılar

- İngiliz Zindanlarında

- Ve ateş

## II. Bölüm

- Artık hep benimle
- Belki huzur
- Böyle konuşmuştuk

## III. Bölüm

- "Jeanne, Jeanne... Jeanne..."
- Hep Karanlık
- Yüz yıl
- Şimdi tam da
- Bu sefer
- O gözler
- Sis ve Güneş
- Avcunda gizlediği
- En zor olanı
- Ruh
- Ateşin verdiği
- Karanlık Alev
- Kül
- Tam oradaydı

## II. Öykü

-Yüzyılların birikimi

-Dost

-Resim

-Hediye

-Gözyaşları

## III. Öykü

-Manastır

-Picard

-Madeleine

-Kütüphane

-Kitap

-Engizisyon

-Karar

-Picard'ın Sonu

-Loyalty'nin Mirası

# Giriş

Fransız kahramanın öyküsünü bize anlatan Loyalty isimli bir şövalye. Şimdi Jeanne d'Arc zamanı aşp, tekrar yorumlanan öyküsü ile canlanıyor. Duygulara önem verdiğim yazılarımı sizin için yayınlıyorum. Bu duygular öyle gelip geçici değil. Kitabı tekrar tekrar okuduğunuzda ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Saf duygulardan oluşan öyküyü sizlere sunuyorum.

I. Öykü

I. Bölüm

Jeanne

Evet, oradaydı adamları ikna ediyordu. "Kötülüklerden kurtulun, bu savaşta onlara yer yok. Eğer benim ile onlar arasında seçim yapacaksanız şimdi tam sırası. Göklere bakıyorum işte duamı ettiğimde kararınızı vermiş olacaksınız." dedikten sonra uğultular ordunun gerilerinde yankılanıyordu.

Ve işte, Onu görebildiğim için şanslıydım. Ben Loyalty, sadakatim bu sefer bu köylü kızına idi. Krallar bu sefer anlamsızdı. Adamlarım konuşmayı kesecekti çünkü bakire kılıcını çekip duasına başlamıştı.

"Göklerin ve yerin efendisi, bu savaşta belki hepimiz öleceğiz ama... Ama şunu bilsinler senin yolundan ayrılmadık. İşte duamız, Tanrım bize güç ver ki ülkemizi kurtaralım. Ve mucizeni esirgeme, işte kılıcım senin adın için kalkacak."

Herkes donup kalmıştı, zamanı dondurmayı başarmıştı Jeanne. Ve gereken yapılacaktı, herkes ülke ve Tanrının adıyla savaşa gidecekti. Artık başka bir günah, başka bir yanılısama, bir korku, bir ölü toprağı kabul edilemezdi.

Kız gözlerini açtığında, şövalyelerim ve ben onun etrafında diz çökmüş, adamlarım da bizim etrafımızda çember oluşturmuştu. Kılıçlar çekilmişti, Tanrı bizim yanımızda olmalıydı. Biz kazanacaktık.

-

Onu görmüş olmalıyım

Şimdiye kadar, ne yapabildilerse yapmışlardı. Ve bu sefer, geri çekilmek gibi bir düşünceleri yoktu. Onu dinlediler, onunla birlikte savaştılar. Ve onları yanıltmayan kim varsa, onu takip ettiler.

Gözyaşları sonsuz nehir olarak, gözlerinde birikmiş iken gördüm onu. O günkü çatışmadan dönüyordu. Onunla at süren şövalyeler, kamp alanına girdiğinde herkes geldikleri yöne bakacaktı. Yere adımını attığında, o güzel yüzünde artık yaşlar vardı.

Gözyaşının anlamını biliyordum, işte o anda, zırhlar içindeki bu kızın anısına, defterime bir kır çiçeği daha kurutulmak üzere ekledim. Onun gözyaşını, en ağır zırhları için yazdığım notu şöyle bitirecektim:

"O şimdiye kadar gördüğüm her şeyden farklı ve aynı zamanda aynıydı. Tüm bildiklerimi tamamlayan bir lütuf olmalıydı. Gözlerindeki yaşları sildi ve gülümsedi. Etrafında toplandılar, onu görebileceğim anlar tamamlanmıştı. Adını söylediler, tekrar ve tekrar. İşte bu çiçek, bana o anı hatırlatsın."

-

Kule

(Jeanne'ın ağzından...)

Aşılmaz görünüyordu, bir kale gibi karşımıza dikilmişti. Yüksek duvarları ile geçit boyunca hiçbir zayıf nokta vermeyen kulenin, alınması gerekiyordu.

Gecenin sona ermesi ile yürüyüşe geçecektik. Onları cesaretlendirecek konuşmayı yaptığımda, kendime soracaktım: O kuleyi alabilir miyiz, bu mümkün olabilir mi?

Kılıçlar, baltalar havaya kaldırıldı. Yapmamız gerekeni iyi biliyorduk. Ve oldu...

Kızıl bulutlar ortaya çıkmadan az önce, gün batarken geriye bakacaktım. Şövalyelerin uyarması ile kendime geldiğimde, gün ışığının yansımalarının toprağa karışmasını turuncu, sarı, kırmızı renklerde izleyecektim.

-

## Gün Batımında

Benden önce gelenler de bu savaşları görmüştü. Çoğunda, küçük parıltılar dışında yenilmiştik. İşte sıra benden öncekilerin bıraktığı yerden bende idi.

Bin yıllık karanlığın içinde, yüz yıldır savaşan kılıcıma gidiyor elim. Ondan gücümü alıp, duamı yapıyorum.

"Bize ait olanı alacağız. Bizi bu yolda önleyemeyecekler, karanlıkların içinden çıkıp bu savaşı sona erdireceğiz."

Ve gün boyunca, kan içinde almaya çalıştığımız kule sonunda düşecekti. Ne yaptığımıza baktığımızda, ertesi güne hazır olmamız gerektiğini de bilerek, devam etmemiz gerektiğini söyleyecektim.

Yıllarca savaşacaktık, sevdiklerimizi unutmamak için hayallerini armalarımızda taşıdığımız sembollerde, zırhımıza yansıyan kırmızı, sarı, turuncu renklerin içinde arayacaktık.

Şimdi gün batımında o renkler içindeki zırhım ile beni görenler, ateşin ruhunu gördüklerini söyleyecek ve savaşacaktı... Ve savaşacaklardı, gün batımında karanlıklara meydan okuyan, etrafı sarılmış şövalyeye ulaşmak için.

-

## Savaş Atı

Mükemmel bir yaratığın nefes alışlarını izliyorum. At binicisinin sahip olduğu yaratık, seninle konuşmak istiyorum. Üstüme doğru yaklaşan bir devi durdurmak için yapabileceğim, sadece mızrağımı tüm gücümle tutmak ve şansın yardımı ile doğru bir açı ile amansız güç mücadelesini kazanmak.

Bu duruma gelmek için neler yaptık. Hangi kader oyunu beni bir mızraklı savaşçı olarak seçti? Ayaklarının üstünde güvenilebileceği tek güç kendisi olan ben ile at ve binicisinin buluşması nasıl olabilirdi?

İşte geliyor, nefes alışını, o gümbürtüyü, kıyamet gürlemesini yaşamamız için son birkaç saniye. Metal ve kemik sesleri, binicinin çığlığı... Acı... Ve atın sonu... Mızrağımın metalinin, o muhteşem yaratığın göğsündeki zırhı delişi...

Savaş bittiğinde, parçalanmış mızrağımın katlettiklerine bakıyorum. Ayaktayım. Onlar için üzülecek halim yok, üstüme gelen herkesi hallettim, lanet okçuların, süvarilerin ve başka hareket edenlerin icabına baktım. Elimdeki kan sınırsız. Yüzüme ve her yerime sürdüğüm kan, benim ve onların...

Hey, sen de çok şey gördün öyle değil mi savaş atı? İşte güçlü yaratık yanı başımda beliriyor. Bir an bakışlarının onayladığını sanıyorum; atı kendim için alıyorum. Sadece biraz uzaklaşmak için. Ezip geçtiğimiz kan ve onlarca vücut ikimizin de hayatta olduğunun kanıtı. Savaştan geri kalanların gücü... İşte elimizde kalan sadece bu iken, uzaklaşalım artık savaş atı.

-

Witch

Nasıl konuşacağını bilemiyordu şövalye. Az sonra olacaklardan, ölesiye nefret ediyordu. Lorduna inancını çoktan kaybetmişti. Onun zorbalıklarına daha fazla katlanamayacaktı. Ve...

Ve hiçbir şey olmayacaktı: Aynen devam eden acımasızlık. Sırada biri vardı. Onunla konuşmuş biri:

- Bir gün benim için gelecekler ve hiçbir şey yapamayacaksın.
- Seni ölümüne savunurum, gerekirse Lorduma bile karşı gelirim.
- Olmaz, benim karşılaştıklarım belli oldu, hayatta kal, öykümü anlat
- Ve böylece...
- Ve böylece ölümsüz olacak...
- Ve böylece ben de ölümsüz olacağım, senin öykünde.
- Öykümü anlat...

Koridorda meşale ışıkları, görüşme bitti. Şimdi ateş zamanı...

-Burn the witch.

-

Say a prayer

Ülkeni sarıp sarmalayan vebadan, ihanet ve linçten... Aklının alamayacağı süregelen bir karanlık... Kendini ayırmaya çalışman yanlış iken her şeyin toprakların, ezgi iken...

Geceleri üzgün bir kızın şarkısını dinliyorsun, ezgiler olabildiğince karanlık iken, hüznün, keder her yanı kaplamış iken söylüyor güzel sesi ile. Sesi titrediği anda, "Tekrar duyabilecek miyim? Ya yarın gece söylemezse?", diye içinden geçiriyorsun. Sonra güzel ses titreyerek devam ederken ne bir müzik var ne başka bir ses. İnsan sesinin acı ve hüznü her yanı sarıyor...

Şarkı bitti. Şimdi veba ve hainlerle mücadele için yeni bir günün olacak. Dualarını et ve cesur, başı dik ol.

-

Anlatılamayan

Bulduğu hazine, duygularına açılan bir kapıydı. Öylesine uğraşmıştı ki anlayabilmek için; işte oradaydı. Kimsenin anlattığı gibi değildi. Daha önce duyduklarına benzemiyordu. Ve işte evet oradaydı hazine.

Kimse ile konuşmamalıydı, kulenin alındığı gün kimse ile tek söz konuşmamasının sebebi bu olmalıydı. Çadırına çekildiğinde, ne bir dost, ne bir ses hiçbir şey umurunda değildi. Ozanın kitabında yazıyor olabilir miydi? Hayır, bunu yazıya aktaramazsın.

Ve işte o anda hüznün anlamını anlayabilmişti. Ne yaparsan yap bu yolda yalnızdın. Ne yaparsa yapsın. Ve o anda hissettiği tam olarak bu idi. İnsanlarına yabancılaşmıştı. Sona yaklaşırken hep böyle mi olurdu diye düşündü.

Anlatamıyordu. Gözlerinde hüznün hazinesi var iken, kimseyi duyamazken çadırın dışına çıktı. Kimse ama kimse onu anlamıyordu, onlarda kendi insanlarını aradı. Artık emindi, zamanı gelmişti; bir ışık olup gökyüzüne karışmalıydı.

-

Bütün olan ve güzel olan

Kralların ozanları, halkın ozanları veya bir başka ozan onu anlatırken içi titremiyorsa hiç anlatmasın daha iyiydi. İşte yine akşam oluyor, yine savaştan dönüyoruz. Barış görmeyeli yüz sene geçmiş. Ama bu sefer farklı bitecek. Onun farklı bir yanı var; inancı, masum duyguları yüceltişi, sizi yer ile gök arasında yapmanız gereken son savaşa hazırlayışı.

İşte yine akşam oluyor. Yüreklerde hiç bitmeyecek denilen savaşın ağırlığı. Gözyaşı akıttığına yemin edebilirim. "Jeanne, sen olmasan umudumuzu yitirebilirdik, sen olmasan da kan dökülecekti." dediğimde yüzüme bakarken parıldayan gözyaşı daha iyi görülebiliyor. "Öyle mi düşünüyorsun Loyalty."

Şimdi gözyaşına dokunuyorum ve "Her damlası Fransa. Bütün olan ve güzel olan..."

Ben Loyalty, ordunun başına geçiyorum yarın için dökülecek kan var. Ateş ve gözyaşı var.

-

Aradığın

Kim olduğunu unutmadan, yaşayıp görevini yapanlar... İnandığı ülkesi için tam bir kurtuluş iken, fazla ileri gidip kızdırdığı krallar var iken... İşte orada, Domrémy 'den Orléans'a uzanan yolculuk. İşte tam karşımda duruyor. Gerçekten düşmanı yenebilir mi? Elinden gelen her şeyi yapabilir mi?

"Bu dünyada olmaz. Dünya acımasız, Onu ortadan kaldıracaklardır."

"En azından adı unutulmaz."

"Evet, unutulmaz."

Askerlerin konuşması... Zaman geçiyor, yollarımız ayrılıyor.

Şimdi kazandıklarımızın değerini anlıyorum. Gün ışığı beklediğimden daha parlak, kısa barış günleri, dünyaya bakıyorum. Aradığın nedir şövalye? Tam ve kesin bir cevap mı? Şimdilik bunları verdiler, dolaşman için güzel bir gün, sapsarı tarlalar, ışık oyunları, güvendedi köyler...

Aradığın nedir şövalye? Mükemmeliyeti istiyorsun öyle değil mi? Güzel ve güzel olan, güzellik için yaratılmış olan... Nedir aradığın şövalye?

Jeanne'ın Burgonya'lıların eline düştüğünü öğrenmiş, kaskatı kalbime bir darbe daha yemiştin:

"Tüm bunlar gerekli miydi?"

Sonra uzaklardan duyulan bir kahramanlık şarkısı ile kendime geliyorum. Orleans kurtarılmıştı ya. Her şey ülke için idi ya. Ve o zaman anladım kanımız bu tarlalara karışmasaydı, ülkemiz olmazdı. Aradığım bu olabilirdi ve tam da buydu. Krallar istediklerini yapabilirdi ve biz ise gerekeni yapmıştık bile.

-

## Sesler

Kime ait olduklarını bir kere sormuştum Ona.

"Sesler kime ait Jeanne." Birkaç saniye bekleyip, yüzünü güneşe çevirecekti. Ben ise sabırla bekledim, bu ilk konuşmamızdı. Sonra bana bakıp gülümsedi:

"Melekler konuşabilir biliyor musun?"

Hiç bir şey söylemeden, yüzümdeki en ciddi ifadeyi, gülümseyerek süsledim. Ona inanmak istiyordum.

Jeanne, eskiden beri konuştuğu melekleri, yüzüne yansıyan ışıktta taşıyordu. Ve güneş ışığı bile bir farklıydı şimdi. Onu yalnız bıraktım.

-

## Savaştlar ve savaştlar

Savaştlar ve savaştlar, köy köy savaştlar ve sonunda... Sonunda Paris'in surlarındaydılar. Sadakat ile bağlı olanlar dışında gerisi kralın isteklerine uymuş ve Jeanne'in etrafındaki insanlar azalmıştı. Ve kılıçlar çekildi hepsi Paris'i almak içindi.

Güçlükler ve güçlükler, kayıplar, acı çekenler... Ağlayanlar, ayakta kalanlar hepsi Paris surlarındaydı. Bir hayalin gerçeğe dönüşmesi uğruna, son bir çaba ile hepsi Paris'in surlarında.

-

## Gelecekler

Umutsuzluğu kabul etmiyor, insanüstü çaba harcıyor... Paris bizim olmadan durmayacaktı, Onunla konuşmalıydım.

"Ordu denilecek bir adam sayımız kalmıyor. Herkes kralı dinliyor. Beni duyuyor musun Jeanne?"

"Gelecekler, binlercesi..."

Ve sadece susup ona gülümsedim. O da bana bakarak gülümsedi. Surlara doğru kılıcını çekip, devam etti.

"Gelecekler Loyalty, gelecekler..."

O anda muhteşem bir ışıık oyunu ile etrafında sanki bir zırh oluştu. Ona kimse zarar veremezdi. O Orleans'tan beri tanıdığım aynı Jeanne'dı. İçten, kararlı... Bir mucize...

-

Müzik

Hepsi bir hayal gibiydi. Orleans'ın İngilizlerin pençesinden alınışı sırasında en önlerdeydi Jeanne. Onu surların önünde gördüğümüzde, geri gelmesi için tüm gücümüzle bağırdığımızı ama bizi dinlemediğini hatırlıyorum.

Ne olursa olsun o şehir kurtarılmalıydı. Jeanne'ın, savaşın yüz yıldır sürdüğünü bilip bilmediğinden bile emin olamıyordum. Birdenbire ne değişecekti ki.

"İşte müzik, duyamıyorsun öyle değil mi Loyalty."

"Jeanne keşke senin duyduklarını bir an duyabilseydim." derken gözlerindeki parıltıya bakıyorum.

"Önemli değil saygıdeğer şövalye, ben size anlatırım." dedikten sonra çadırına yöneliyor. Orleans'dan beri yaptığı bize anlatmak olan bu kıza hayranlık ile bakıyorum. Müziği merak ediyorum ve duyabileceğimi umut ediyorum.

Müzik: Jeanne d'Arc PSP Original Soundtrack - Main Theme

-

Les Tourelles

Şövalyelerimi topladım, Les Tourelles'in alınması için hazırlıkları konuşuyorduk. Düşman burada kuvvetliydi ve belki de hiç beklemedikleri bir saldırı olacaktı. İtiraz edenler olmuştu

ama Jeanne kesin kararın verilmesinde etkili olmuştı. Bu işi bitirmenin yolu bu geçit kapıyı almaktan geçiyordu. Şehir savunmasını riske atacak olsak da bunu yapacaktık.

Kanlı çarpışmayı anlatacaklar olacaktır. Jeanne'ın ilk saldırıda öldüğünü düşünecektim.

“Sadece yaralı ve ciddi değil, zırhı korumuş.”

“Demek hikâyesi sürüyor.”

Ertesi gün, sanki hiçbir şey olmamış gibi surlardaydı yine. Merdivenler bu sefer işe yarıyordu. Ana girişte de bir gedik açıldığında İngilizler bizi durduramayacaktı. Komutadaki şövalye William Glasdale son direnişini yaptığı güçlendirilmiş surlardan bağırıyordu:

“Beni tanımıyorsunuz. Cadı başaramayacaksınız!”

Ve merdivenler son korunan yere dayandığında, artık sonun geldiğini hepimiz anlamıştık. Miğferimin başlığını kapatıp merdiveni çıktım. Glasdale ile karşılaşanlar ona yeniliyordu ve bu iş La Hire'e göreydi. Şövalyelerin kılıçları denge halinde iken Glasdale'in gözü Jeanne'a takılacaktı. Kaybettiklerini anlamıştı. Ateşten uçuruma yuvarlanmadan önce Jeanne'a lanet okuyacaktı.

“Lanet olsun sana cadı, cehennem ateşlerinde görüşürüz, Ahhhh.”

Her şey bittiğinde Jeanne ağlıyordu. Yanına gittiğimde bana şunları söyledi:” O şövalyenin son sözleri... Loyalty çok üzgünüm.”

Onu rahatlatmak için söyledim: “ Bu savaş Jeanne yüz yıldır sürüyor ve bizim için umut oldun. Karşımızdakiler kabul etmeli, Orleans Fransız toprağı.” Gözyaşına dokundum ve kan akan şakağına gözüm takıldı: “Şimdi yaralar ile ilgilenme zamanı Jeanne.”

Kan ve ateş içinde. Kan ve ölüm içinde. Kan ve gözyaşı içinde yaşamı arayacaktık işte.

-

Ve işte yine

Kısa saçlarının arasından yüzüne; şakaklarından yanağına kadar süzülen kanı temizlemek için Jeanne'ı ikna ediyorum. Güvenmesi gerektiğini biliyor. Böylesi hafif yaralar bile dikkatli bakılmazsa acı verebilir.

"Aklın nerede Jeanne?" derken usulca yaranın üstüne temiz bez bastırıyorum. "Ciddi değil Jeanne."

"Sağ ol Loyalty. Aklım yola çıkmadan öncesinde bunu düşünüp düşünmediğimde. Yani o şövalyenin sözleri. "

"Unut Jeanne sen bize Tanrı'nın verdiği en iyi şeylerdensin."

"Emin misin?"

O sırada içeri giren La Hire, Jeanne'ı ayağa kaldırıp kucaklayacaktı: "Jeanne, işte böyle, onlara gösterdik günlerini. Haha haha."

Jeanne kahkahalara devam eden bu adama katılacaktı.

"Haha Ha... Yendik Jeanne. Orleans senindir."

Bir an nefes aldığında Jeanne konuşacaktı: "Biz kazandık, biz kazand..." gözü gözlerime takılacaktı. Evet, o şövalyeyi gördüğüne eminim, Glasdale. Onun son anını. Birden donuklaştı La Hire anlam veremedi ama her şey açıktı yük giderek artıyordu. Düşündüğümde haklıydım LA Hire'ye de soracaktı:

"O ateşten uçuruma düşen şövalyenin dedikleri peki La Hire?"

La Hire gürlenecekti: "O korkunç ölümü karşılarken söyledi, sonuçta düşmanınız. Sen ve cadılık ha! Loyalty söylesene ona kim olduğunu."

"Sen Tanrı'nın bize verdiği en iyi insanlardan birisi, Orleans bakiresisin"

La Hire tekrar onayladı "Evet tam olarak bu."

Ve Jeanne gülümsedi. İşte tekrar geçmişteydi, gözleri donuklaştı, birkaç saniye kıpırdamadan durdu. Sonra:

"Bir işaret mi Jeanne?" dediğimde

"Paris'i almadan bitmeyecek", diyerek beni onaylayacak.

İçeri giren bir asker İngilizlerin kaçanlarını takip edip etmeyeceğimizi soruyor.

"Bırak zaten değmez, çok az sayıdalar" diyen La Hire askeri kovalıyor. Ve işte yeniden donuklaşan gözler, meleklerle konuşuyor olmalı.

Bana dönüyor ve şunları söyleyip bir köşeye oturuyor. "Geçmişle ilgili Loyalty, geçmiş hatırlatıyorlar. Biz hep bugünü hayal etmedik mi?"

"Evet, Jeanne" dedikten sonra kapıya yöneliyorum yıkık dökük hala alevlerin olduğu bu geçitte, Orleans'ın kurtulduğunu bilmek garip duygulara sürüklüyordu beni. O sırada askeri gönderen La Hire omzuma kolunu atıp, " Nasıl alt ettik onları Loyalty",dedikten sonra arkasına bakıp Jeanne'a bağıyor. "Hadi Jeanne, daha çok yeneceğimiz savaş var. Kendine gel", diyor ve odayı terk ediyoruz.

-

## Yargıladılar ve yargıladılar

Jeanne'ı bizim göklere çıkardığımız Jeanne'ı sapkınlıkla, cadılık ile yargıladılar. Ve o her defasında hatırlattı, "Beni doğru yargılayın. Belki de korkması gereken sizlersiniz."

Ve onlar kızdılar, onlar kararlarını çoktan vermişlerdi. Cauchon kararını çoktan vermişti.

Orada olamadığım için kendime kızıyorum. Tek başına mücadele veren ben olmalıydım belki de. Ve Jeanne ne olursa olsun Paris'i alacağız demek istiyorum sana. Sadakatim sana ve Fransa'ya.

Ve yargıladılar ve yargıladılar... Hepsi bir ağızdan onu suçlarken bir ikisi adaletsizliği söylediğinde onları uzaklaştırdılar. Ve yargıladı Cauchon, Jeanne'ı ateşe göndermek için kararlıydı.

-

## İngiliz Zindanlarında

Neler olduğunu sadece söylentilerden duyuyorduk. Jeanne'ın hakkında söylenenleri artık dinlemiyordum. İşte O gece sesini duyduğuma yemin edebilirdim. Bunun tek bir açıklaması vardı, duasını duymamı istemişti.

Her yer kararmadan önce, zindanın penceresinden sızan ışık yukarı kaldırdığı yüzüne vuruyor. O güzel yüzde o anda dolan gözler:

"Tanrım senin yolundan gidiyorum. Sesleri esirgemedin, seni ateşten korktuğum için neredeyse yanıltıyordum. Ama sen yolu gösterdin. Duamı kabul et."

Dökülen yaşlar, ışığın titreşerek sona erişti. Sonuna hazırlanan birinin, gösterebileceği en büyük cesaret ve kararlılıkla tanrısına ulaşma sözleri...

Bütün bunlar olmuş olmalı, sonu beklerken ve bunu bilen herkesin içi titremiş olmalı.

-

Ve ateş

Charles'ı tahta çıkartan, Orleans bakiresinin sonu, tarif edilemez acılar olacakmış. Oysa onun için böyle değildi. O başarmıştı, bir ulusu ayaklandırmış, üstüne çöken yüz yıllık karanlıkta bir umut yaratmıştı.

O gün oraya gidebilenler çektiği acılar için ona dua ettiler.

Çocuklar ona seslendiler. "Jeanne seni seviyoruz."

O gökyüzüne daha bir aitti ve oraya gitti.

Ben Loyalty size Jeanne'ın hikâyesini anlatmaya çalıştım. Belki yüz yıllar sonra okuyacaksınız. Tüm içten duygularım ile...

## II. Bölüm

Artık hep benimle

Kül mü? Sadece görebildiğim parlak bembeyaz bir ışık. Onun gittiğine inanmam için bir işaret. Evet, Onu bağladılar zincirlerle, hiç itiraz etmedi. Hazırdı ateş için kimsenin önünde eğilmek ona göre değildi. En büyük zaferi için hazırdı.

Amansız düşmanları işte geliyor... Yanıldınız İngilizler değil, cellat değil, sonunu karşılarken son bir kez hata yapıp bize teslim olur mu diye bekleyenler. Cauchon ve diğerleri... İblisleri dans ettiren yargıçları, nasıl da memnun olduklarına bakın. Oysa birkaç dakika sonra ateşin içinden yayılacak beyaz ışıktan saklanacak yer arayacaklar. Korkunç vicdan dehlizlerinde kaybolmak için O ışıktan kaçacaklar. Kendilerini avutmanın yollarını arayacaklar.

Ve Jeanne, ilk kez adını duyduğum gibi günü aydınlatmak göreviymiş gibi, son sözlerinde bile, Tanrı'ya o kadar yakinken bile, insanlara bakışı... Cesaretini kaybetmeden sonunu karşılayacaktı. Bu son için daha çok şey söylemek isterdim. Kül mü? Sadece görebildiğim parlak bembeyaz bir ışık. Orada değildim ama hepsini hissettim.

Jeanne'in sesleri O'na başka bir şey söylemeyecek, ama artık O'nun sesi hep benimle olacak. Belki yeterince duygulu bir kelime bulamadığımda gelecekte, O'nun adını anacağım tekrar ve tekrar: "Jeanne, Jeanne, Jeanne..." Ve bana cevap verecek: "Loyalty hep yanında olacağım, karanlıklarla savaşında, en zor zamanlarda aklında sesimi duyacaksın. Ve merak etme, sen görevini yerine getirdin."

İşte gözlerim dolduğunda, gözleri kamaştıran gün batımında bembeyaz ışığı görmemek mümkün mü? Kül mü? Onlar hepimize bıraktığı ışık ve sesler. Jeanne, hoşça kal demeden, benimle konuşacağını söylediğine göre, veda etmek yok. Ve bu küller sonsuza kadar kulaklarımızda seslerin olacak, ne zaman umutsuzluğa kapılsak sesini duyacağız. Hoş geldin Orleans bakiresi.

Belki huzur

Yıllar ve yıllar süren savaşlar, ileride devam edecekti. Jeanne bize umut vermişti, en büyük zaferi ile gitmişti, teslim olmamıştı. Ondan bu kadar korkmaları boşuna değilmiş... Her şey geçmişte kalır, belki Onun adı da, sadece birkaç insanın aklında bir yüz belirmesine sebep olacaktı. Bir efsaneye dönüşecek, türlü hikâyeler anlatılacaktı. Onun için gitmeliydim, O köyü görmeliydim.

Domremy ismindeki köyü ziyaret eden bir şövalye, ismim Loyalty. Gün yeni doğmuştu oraya vardığımda. Her şey uyanıyordu, güneş doğarken horoz sesleri, kuşların uyanışı, dağ bülbülünün ötüşü... Nehrin sularının pırıltısı... Evet, burası o köydü, Jeanne'ın hayat bulduğu. Acaba o hayatı geri getirmenin yollarını mı arıyordum?

Zırhlarımı giymemiştım böylece görüntümün, onları endişelendirmesi için bir sebep yoktu. Armalarımı taşıdığım ilk günden bu yana, hiç bu kadar kendimi tanıtmak istememiştım. Onlarla konuştum, gün boyu huzur içinde zaman geçirdik. Tarlalarda işlerini yaparken onları izledim. Ve gün batımı yaklaşırken bir genç kızın şarkısını dinledim. İçimden Ona:

“Jeanne, sen yaşıyorsun” demek istedim ve aklımda bu sefer Jeanne'ın sesini duydum; “Elbette asil şövalye, hep sesim sizinle olacak.” Tek söyleyebildiğim: “Jeanne.”

Ve şarkı sona erdiğinde kendime gelecektim. Şimdi bir kaval sesi ile koyunlarını toparlayan çoban çocuk, sapsarı hasat samanlarını havaya savuran birkaç köylü ve batmakta olan rengârenk güneş ve bulutlar tümü bir huzurdu. Jeanne bizden ayrılmamıştı ve bize umut olmayı sürdürecekti. O köyde geçirdiğim günü hiç unutmayacaktım ve oradan ayrıldım.

-

Böyle konuşmuştuk

Bunu çok düşündüm. Sesini benden esirgemeyecekti. Belki hayalini bile görebilirdim. Bana görünmek isterse ya da gerçekten görmeye çalışırsam. Jeanne'ın üstümdeki etkisi hep böyle olacaktı, kaybettiğimizi düşündüğümüz anda en baştan başlayıp azimle mücadele etmek.

Ve O'nun kaybettiği hiçbir savaşı yok gibiydi, esir düştüğünde bile, sadece ateş ile test edildiğinde tekrar kararını verdiğinde, sonsuz zaferini kazanacaktı:

"Jeanne, Jeanne bizi yanıltmadın." diyen sesleri duyar gibiyim. O sesler giderek büyüdü ve sonsuzluğa yayıldı.

Ve işte O'nun kalbi o kadar temizdi ki sonsuza kadar, insanların kalbinde yer edecekti.

"Jeanne Paris'i almak için yeterince gücümüz yok."

"Artık bekleyemez Loyalty, yalnız değiliz."

"Kim Jeanne kim bize destek olur ki!"

"Bir gün anlayacaksın, artık geri dönemem."

Bunlar hikâyesi tamamlanan birini sözleriydi. Belki Jeanne'ın hikâyesi tamamlanmıştır, son zaferi ateşe karşı kazandığı ile... Ama ben Loyalty, ben yolculuğumu sürdürüyorum, her savaşta yanımda olacağını düşündüğüm Jeanne ile.

### III. Bölüm

"Jeanne, Jeanne... Jeanne..."

"Jeanne, Jeanne... Jeanne..." ,desem. İsmi söylesem. Beni duyar mı acaba? Bana "Efendim Loyalty..." , der mi? Ooo Jeanne yıllar öylesine geçiyor ki! Sensiz dayanma gücü bulduğum her ana, sorduğum sorular var.

Öylesine cesur ve iyi kalpli, gözünü budaktan sakınmaz ve kararlılığı ile... O Jeanne işte, Onu kimselerin anlaması için uğraşmıyorum, sadece hissettiklerimi söylüyorum. Ondan uzaklaştığımı sandığım anda anladım o artık hep benimle.

Ben Loyalty, artık biliyorum "Jeanne..." ,dediğimde Onu duyabileceğim: "Efendim Loyalty..." ,diyecek ve sonsuza kadar bana güç verecek, gözetecek, kalbinden yayılan iyiliği esirgemeyecek. Bir melek...

"Jeanne,Jeanne... Jeanne..."

"Efendim Loyalty..."

-

### Hep Karanlık

Acaba hep karanlık mıdır, tüm geceler? Göklerden melekler inmez mi? Jeanne kendini göstermez, sadece mumların titreyen ışığında, karanlık hüküm sürer. Kimlerin bu krallık, kimler konuşup adını bile anmıyor?

Unutulup gitmek için karanlıklar... Acımasız günlerde, acıyan gözlere bir parça karanlık...  
Söyle Loyalty, sadakatin ne kadar? Gün ile unutup gitmeyesin. Bir kral sana  
unuttururmesin. Orleans'ı unutmak mümkün mü?

İşte geliyor, Onu görmeme çok az kaldı. Şu camların ve duvarın ardında. Hep karanlıklar  
sardığında hep orada. İşte Jeanne, işte duasını ediyor. Tamamlamış olacak, hafifçe yüzünü  
ardına dönüp kapıda bekleyene bakıyor, sesleniyor:

“Şövalye! Karanlıklar içindeki dünyamıza bak ne görüyorsun?”

“Bir melek. Etrafına ışık saçan bir melek...”, diyebiliyorum.

Tekrar önüne dönüp bir şeyler mırıldanıyor. Bin bir renk saçıyor. Camlardaki figürler  
canlanıyor. Ve karanlık birkaç dakikalığına dağılıyor. Öylesine mükemmel... O Jeanne, ölümü  
aşıp geliyor, hep karanlıkları aydınlatıyor ve ben Loyalty bunun büyüsü ile bitmeden önce:

“İyi ki geldin melek, iyi ki gelmişsin Jeanne.”

Gözden kayboluyor, son ışık ise camlardaki yerini aldıktan sonra gerisi hep karanlık...

Müzik: "Les voix: Veni sancte spiritus (Adapted from Guillaume Dufay)

-

Yüz yıl

Kaç yıldır, bu kılıç, bu kalkan taşındı? Armalarım kaç yıldır var? Adamlarım beni sever mi?  
Kaç yıldır bu zırh bedenimi korur ki o beden ruhumun yaşadığı yerdir?

Sorularım olduğunda bir yanıt bulmak için beşere güvenebilirim. Ama ruh, ama melekler ama  
Jeanne... Onlar farklı, onlar için en derinlere, en yükseklerle, vadilere, gökyüzüne, bir  
çocuğun gülüşüne bakmalıyım. Onlara yanıtlar için, Jeanne'ı Jeanne'a, Jeanne'ı meleklerle  
sormalıyım.

“Saygıdeğer şövalye ne güzel bir gün öyle değil mi?”, yemyeşil, sapsarı tarlaların olduğu  
ovaya bakarken ve günün ışıkları henüz bu renkleri sunmaya başlamışken konuştu Jeanne.

“Gözlerimin gördüğü tüm renkler adına güzel bir gün, sevgili Jeanne” ,diye cevap verirken  
yanı başımda fısıldayan bir melek ile konuştuğumu biliyordum.

“Öyleyse soruları yüz yıllardır soran tüm şövalyeler adına başardınız. Cevapları biliyorsunuz. Beşeri biliyorsunuz ama ruhani olanı da... Siz, şimdiye kadar beraber savaşıp, beraber mücadelemi verdiğim herkes adına bunları biliyorsunuz.”

Bana gülümseyen biri vardı yanı başımda ışıktan ve bembeyazdı bu sefer, Ona bakmaktan bir an ayırdığımda gözlerimi, dünya ile son bağım o ovadaki tarlaların renkleri olacaktı ki, melek gözden kaybolacaktı.

Müzik: Le sacre de Charles VII: V. "Te deum"

-

Şimdi tam da

Yaşadığımız zamanlar bir umut taşıyor olabilir mi? En sevgililer, yeryüzünü terk edip bizden uzaklaşırken umut yok derdim. Ama şimdi tam da Jeanne, tekrar bana fısıldadığında umut yok diyemem ki.

Gittiğim her yerde acı çeken, Tanrı’ya yakaran birilerini görüyorum. Şövalye’den yardım bekleyen, bazen ümidini kesen birileri... Onlara diyebilir miyim ki karanlıklar geçmişte kalacak, bir sebebim var, cesur, gözü pek bir kız tanı mıştım, O vazgeçmezdi diyebilir miyim?

İşte, şimdi tam da melek gökyüzünden bir ışık huzmesi ile inmeli, herkese görünmeliydi. Oysa işler böyle yürümüyordu. Bilemediğim bir sebepten Jeanne sadece istediğinde görünür oluyordu. Onu kimse görmemişti aslında belki de... Sadece ben... Yani kimse birbirine anlatmıyordu. Şimdi anlıyordum, O meleği görmek için ruhunun derinliklerinde taşıdığı istek, sevgi, bağlılık etkili oluyordu. Belli ki o benim düşüncelerimin ürünüydü, ruhu, süregiden kötülük ile katledilmemiş herkesin, farklı biçimlerde gördüğü bir melek olmalıydı.

“Şövalye?”, ardımı döndüğümde gecenin mum ışıklarını etkisiz kılan o ışık saçan melek...

“Jeanne, şimdi tam da ben de seni düşünüyordum...” ,derken elimi uzatıyorum.

“Sizi üzen nedir şövalye?”, derken elimi tutuyor.

“İnsanlar Jeanne, acı çekiyorlar, biliyor olmalısın!” ,diye diğer elimle bulunduğumuz salonun penceresini işaret ediyorum.

“Sen elinden geleni yaptın Loyalty, artık diğer kısımlar önemli değil, sen görevini yaptın...” ,yüzünde en güzel gülümsemesi, tanıdığım için hep şanslı olduğumu düşündüğüm, bu dünyadan bir rüzgâr gibi geçip giden Jeanne, gözü pek Jeanne...

Bir an pencereye tekrar bakıyorum, elimi bırakıyor ve yavaş adımlarla salonun diğer ucundaki karanlıklara aydınlık getirerek uzaklaşıyor. Sonunda geriye dönüp:

“İyi kalpli şövalye, sizin için döneceğim...” diyerek gökyüzüne karışıyor. Yine mum ışığı, yine bin yıllık karanlıklar.

“Jeanne...”, diyorum.

Müzik: Procès de relapse, condamnation et exécution: II. Prière "Adoramus te domine"

-

Bu sefer

Onun tekrar döneceğini biliyordum ya! O hiç gitmemiş gibi, hep yanımdaymışçasına bizi takip ediyor olmalıydı ya... Melekler bu sefer de bizi gözetirdi, öyle değil mi? Herkesin melekleri... Sanırım Onun yüzünü tanıdım:

“Jeanne, bu sefer de beni korumaya karar verdin...”, kalkanımda korkunç bir darbe, metal sesi, sarsıntı ve kolumda ağrı... Karşılık veriyorum... Jeanne hiç konuşmuyor orada öylece durup, sadece güç veriyor.

Bu nasıl bir güçtü, hiç bir şey yapmasına gerek yoktu. Teslim olmamamı söylüyordu, amacını unutma diyordu. Kim olduğunu hiç unutma. Onurunla, başın dik, mazlumdan yana ve haklı olduğun yolda... Bu sefer hiç konuşmuyordu Jeanne.

Ve düşman orayı terk edecekti, gözleri korkmuştu. En yakınımda bana saldıran da kaçacaktı, kazanıyorduk. Ardıma baktım; yükseltide, diğer adamların arasında yürüyen, sadece benim gördüğüm melek gülümsüyor ve asil bir dinginlik ile bana bakıyordu.

Uğultuların içinde, kılıcımı kaldırıp Ona doğru bağırdım:

“Jeanne biliyordun, biliyordun... Kazanacağımızı biliyordun!”

Bu sefer hiç konuşmadı, içinde bir hüznün vardı...

-

## O gözler

Bir çarpışmadan daha, hayatta kalarak çıkmıştım. Günümün gelmediğini biliyordum zaten. Bunu bilmemin sebebini, bir meydan okumayı bilenlere sormanız gerekir. Biz Jeanne ile hep bunu yapmıştık.

Oysa şimdi aklımdaki düşman veya kılıçlar değildi. Evet, bildiniz O gözler, içinde ne derinlikler taşıyordu. Ne onu bu kadar üzüyordu, o gözlerdeki hüznü görebilmiştim. Hüznün sevgiden geldiğini bilirdim. Ona sormalı mıydım?

“Beni duyduğunu biliyorum Jeanne, Ooo asil yürekli kız... Belki de zamanım doluyor, henüz değil... Hüznünün sebebini sormayacağım, sen hayatta iken bir keresinde savaş sonrası, o gözleri görmüştüm. Yine aynı gözler. Hiç değişme Jeanne hep olduğun gibi ol, öyle kal ve bize hüznü dolu gözlerle bak.”

“Loyalty iyi kalpli şövalye, kılıcın adalet, kalkanın halkını korumak için taşınsın...” ,Ondan duyduğumu her zaman duyamazdınız.

Ve O gözleri düşündüm, gecenin karanlığında bir çift göz şimdi şefkat dolu bakıyordu, yüzü tanıdım Jeanne... Sonsuza kadar o yüzü unutamazdım ve o gözler şimdi ve daima, hüznü, şefkat, cesaret ve yüksek duyguları taşıyanlar olacaktı.

Gözden kayboldu, bir ışık oyunu ile. İşte o anda düşündüm. O gözler bizlere bir şeyler bırakmış olabilir mi diye. Kendimi gecenin ışıklarında aynaya bakarken buldum. Gözlerime bakıyordum. Aynı yüksek duyguları aradım ve ben Loyalty, O gözlerde istediğim ışığı buldum, Jeanne’ı yanıltmayacaktım.

-

## Sis ve Güneş

Geceler böylesine güzel anılar sunarken, gündüzlere kalkmak mümkün müdür? Elbette bahsettiğim melekleri gündüz de görmek için hep uyanık olmak en iyisi. Belki anı yaşarken, zamanı donduran o melek Jeanne, belki en beklenmedik anda ortaya çıkmaktadır.

İşte daha geçen günü, hep Jeanne ile geçirmişken, yeni bir güne daha ihtiyacım var mı diye düşünüyordum. Uyandığımda aklımdaki buydu. Kamp alanındaki çadırımı terk etmek için acele edecektim. Elbette Jeanne’ı bir kere daha görme umuduyla kendimi dışarı attığımda sabahın sisi her yeri sarmıştı. Etrafta koşuşturan askerler ve bir karmaşa vardı.

Sis öylesine yoğundu ki, Güneşin soluk ışığı yönümü tayin etmemi önlüyordu. Hemen yanımdaki silahtarıma:

“Bu sis iyiye mi işaret dersin?”

“Dünkü zaferimizden sonra umurunuzda olmamalı bence”, diye yanıtlıyacaktı ki benim sırtımama sebep olacaktı.

“İyi bir çarpışmaydı. Haklısın umurumda değil. Bir tek düşünce var aklımda”, derken adamı sislerin arasında geride bırakmaya başlamıştım.

“Nedir, şövalyem?”, dediğini duydum. Sabahın seslerine karışan bir isim söyleyecektim, silahtarımın bile duyabildiğinden şüphe ettiğim kısık bir sesle, sanki sadece Onun, o meleğin duymasını istermişçesine.

“Jeanne.”

Ve sislerin arasında adamlarımdan uzaklaştığımda, ismi tekrarladım. Ormanlık arazide yakınımızdaki gölün kenarındaki açıklıktaydık. Gölün yanı sıra yürüdüm. Uzaklaştım. Ve o anda gölde ışık oyunları sisi dağıttı. Gölün içinden geliyordu ışık. Suları aşip çıkan bir kılıç ve sonrasında zırhları içinde sisi de dağıtan melekti.

“Beni neden bu kadar çok görmek istediğini biliyorum Loyalty. Etrafındaki karanlık ile mücadele gücü arıyorsun. Beni görmesen de o mücadele gücü artık içinde, ruhu olan tüm savaşçılar gibi içinde.”

“Dur gitme. Seni hep görmek istememin sebebini doğru bildin. Ama senden bir dilekte bulunacağım. O ışık dolu yüzünü benden hiçbir zaman esirgeme”, derken dizlerime kadar, sisli sulara girmiştim.

Jeanne kılıcı ile beni işaret edip, gülümsedi: “Şimdi Güneş’i alın biraz şövalye”, dediğinde gölün üstünde sisleri dağıtarak yürüdü ve kılıcını bu sefer gökyüzüne işaret edecek biçimde kaldırdı. Sis dağılıyordu ve Güneş’i görmeme az kalmıştı. İlk ışınlarla, Jeanne’ın ışığı sislerle beraber gözden kaybolmaya başladı.

Ardından seslendim: ”Senden asla vazgeçmedik Jeanne.”

Güneşin ışınları, şimdi, bin yıllar boyunca yaptığı oyunları oynarken gölden çıkacaktım.

-

Avcunda gizlediği

Günlerce o gölün etrafında, ormanlık arazide kaldık. Geceleri doğanın sesleri ürkütücü ama yakamoz bir başka güzeldi. O yakamozda, gölde melekler ve periler dans ediyor olmalıydı.

Gündüzleri ise ışık oyunları altındandı, bir gün yağmurluydu o kadar. Tüm bu ışıklar, Tanrı'nın hediyesi olmalıydı.

“şimdi Güneş'i alın biraz şövalye” dememiş miydi Tanrı'nın meleği. İşte şimdi bulutlu bir gündü, melek sözünü yerine getirmişti, ışık vermişti ve şimdi Onu tekrar görme umudu vardı. Yine gölün etrafındayım, yağmur atıştırıyor, hafif bir ses yapıyor, hızlanıyor... Mis gibi kokuyor toprak. Ve tekrar yavaşladığında altında durduğum pelerinimi topluyorum, dinliyorum... Uzun sazların ardından bir ses duyuyorum.

“Böyle bitmeli, Onlarla olacağım...” Ağlama ve iç çekiş sesi. Bu Onun konuşmasıydı emindim: “Jeanne!”

Umutlarım kısa sürecekti, O hayatta değildi. Bu ışıktan bir varlıktı, yine de Jeanne'dı ya... Tanrı ile konuşan bir melek, üzüntü içinde, ateşi tatmış bir melek. şimdi üstünde parlak zırhlar yoktu. Eskimiş, o paçavra kıyafeti ile dünya üstündeki en kutsal şeylerden bir parça kumaş ile sırtı dönük ağlıyordu. Hepsı ışıktandı, nurdu. Yanına yaklaşmaya cesaretim var mıydı?

“Jeanne, senden asla vazgeçmedik Jeanne”, diyebildim.

“Gözyaşı dolu gözlerle ve yanaklarla baktı. Neden sonra gülümsedi. Elini uzattı. Avcunda tutuğu ağaç dallarından haçı, bana bırakıp koşarak gün ışığına karışıverdi.

-

En zor olanı

Onu yaşarken görebilmiş olmanın, tanımış olmanın, Onun için bir dost şövalye olmanın bana yetmesi gerekmez miydi? Ölümünü görmemiştim ama iliklerime kadar hissetmiştim. O günden sonra hep benimle oldu, hep ışıktan bir varlık olarak geldi.

İşte geçen gün Onun yaşadığını sanmam, hislerimi açığa vuruyor. En zor olanı sadece bir haber gibi geçiştirilmesiydi kaybımızın. Öylesine bir şeymiş gibi. O haberi aldığım gün kararımı vermiştim, Jeanne'ı asla unutmayacaktım.

Ormanlık araziyi terk ettik, göle son kez baktım, güzel bir müzik çalıyordu ozan... Mandolinden çıkanlar göldeki altın yakamozlara karışıyor, oradan gökyüzüne ulaşıyor ve Jeanne'ın kulaklarına gidiyor olmalıydı. Kutsalların kutsalı bir göl gibi göründü bana, sanki Onun dokunduğu her şey gibi... Ozan çok güzel çalıyordu ki oradan ayrılıyorduk. Ayrılıyorduk o gölden, ardımızdaki sevgiyi hissederek.

Onu kaybetmiyordum, sadece kanla, canla yaşadığını düşündüğüm bir anı kaybediyordum. Bir yeri, bir beklenti ve en zor olanı Onun hatırasından bir parçayı oraya gömüyordum. Haçı göle bırakacaktım. Taşınamayacak kadar önemliydi ve o göle yaşayacaktı.

“Jeanne o yakamoz sen olmalısın, o parıltı, o ışık, altın rengindeki zırhının içinde...” diye göle dönmüş şarkının bitmesini beklerken sözlerim. Cevap gelmedi. Şarkının bitmesi ile yola koyulduk. Ozan atının üstünde çalmaya yeniden başladı aynı şarkıyı. O nasıl bir zamandı, her şey ağlar gibiydi.

Ve ayrıldık ve ayrıldık.

-

Ruh

Derler ki bu işe ruhunu katmış. Mükemmel bir sanat eserinde, ya da iyi işçilikle inşa edilmiş, mimarı ruhunu katmış bir anıt binada, en basitinden bir el örgüsünde, el zanaatında hep ruhun izlerini görebilirsiniz. Bir yazar ruhunun derinliklerini araştırmadan, hissetmeden yazarsa orada bırakıverirsiniz yazdığını okumayı...

İşte ruhumun derinliklerine işleyen şey, ölümünden sonra bile bizleri yalnız bırakmayan kahramanı. Yaşarken ve sonrasında hep kuvvet veren, bir güzel ruh, Jeanne... İşte fazla uğraşmana gerek yok hissetmeyi öğren yeter, Ona ulaşabilirsin.

Göklerde aradığını, gözlerin gördüğünü, içimde aradım. Her seferinde, ruhumu kaybetmediğimi ispatlamam gerekti. İçimde buz gibi bir şey, hissedemiyor musun hiç denemedin mi titremeyi soğuk ruhun o güzelliğini hissetmeyi hiç denemedin mi şimdiye kadar.

Onu hissettim. Seferden dönmüştük, aklımda kalanları kâğıda geçirirken, Jeanne’ı nasıl anlatabilirim diye duraksadım. Ruhum bana yazma şansı verecekti. İşte Jeanne dedim ve aralıksız yazdım.

“Loyalty, senin kıymetini bildiğim için memnunum. Sen gereken ne ise yerine getirdin ve hep hatırladın.” Jeanne’ın fısıldaması, gündüz saatleri içeri ışık dolmuş, yazmayı sürdürüyorum.

“Seni unutmayacağımızı söylüyordum ve bu sonsuza kadar sürecek”, ışıkların içinde ışık oyunları ve tek bir kelime daha:

“Loyalty.”

Ben Loyalty, o cesur kızın vatanını savunmaya kararlıydım, ruhumun derinliklerinde o ışıkları gördüm, ruhumun buz gibi soğuşunu tattım ve Onu yanıltmadım.

-

## Ateşin verdiği

Onun nefret ettiği ülkesinin acı çekmesiydi. Bu öylesine bir acı değildi, bir kısa laf ile geçirilebilecek. En ağır muameleler, açlık, saldırılar ve suç üstüne işlenen suçlar. Artık bunu durdurmanın zamanı gelmişti. Jeanne’ın etrafında toplandılar, sayısızdılar, dalgalar gibi tepeleri kapladılar, yüz yıllık savaşta Onun etrafında toplandılar işte.

Ama Onun için değerli olan Fransa’sını kurtarıırken tüm ruhlara acıdı. Nefret ettiği ruhunu çoktan kaybetmiş olanlardı. Acıdığı ruhlar için ağladı. Her savaşından sonra, hem de hepsinde. Nefreti bilmemesi gereken herkes gibiydi. İşte O benim tanıdığım Jeanne’dı.

Onu ateşe layık görenler bilmiyordu, O bizi asla terk etmeyecekti. Onun zaferini kesinleştirdiklerini ve kendilerinin nefret kuyularından içmiş varlıklar olduklarını bilmiyorlardı. İşte Onun için son iyiliklerini yapanlar, ağaç dallarından bir haç veren biri, bir güzel söz söyleyen bir keşiş ve çocuklar: Onlar bu savaşın yok edemeyeceği son insanlık kalıntıları...

Ve O bu dünyadaki görevini tamamlamış, zaferle terk ederken Onlar ağlayacaktı. Jeanne, hepsini daha sonra ziyaret etmiş olmalı, ruhlarını kutsamak için Tanrı’nın yanından bana nasıl geldi ise, Onlara da gitmiş olmalı. Ve bizim O şefkatli meleğe söyleyeceklerimiz olacaktı...

“Seni seviyoruz Jeanne...”, diyen oradaki çocuklar gibi:

“Seni seviyoruz Jeanne.”

-

## Karanlık Alev

Kendimi Jeanne’ın yokluğuna alıştırmamanın bir yolu yoktu. O artık benim inandığım her şeyin sesi gibiydi. Tanrı ile konuşmuş bu melekten, şüphe ettiğim bir an bile olmadı. Beni bırakmayacaktı.

Bu dünyadan çekip giderken tekrar o güzel ruhu ile döneceğini, ilan etmiş olmalıydı. Onu sevdiğimizi söyledik, tüm çocuklar sevgiden bahsetti. Bu karşılıksız olamazdı ve olmadı. Sevgimiz her şeyi yenecekti.

Oysa Onun çektiği acı başka türlü katlanılmazdı. Alevleri söndüren bizim sevgimizdi. Karanlık olduğunda, tüm alevler karanlık alevler olduğunda, O gökyüzünde bize gülümsüyordu. Alevleri yenmenin yolunu bulmuştuk.

İşte geliyor, Onu görebiliyorum, yanılmam imkânsız. Karanlıkların içinde alevlerin sarıp sarmaladığı ilahi ışık ile geliyor. Bu güzelliğe, bu üstünlüğe söz bulunabilir mi?

“Jeanne beni asla terk etme.”

“Şövalye en karanlık anınızda tam yanınızda olacağım”, elini uzattı karanlık ve alev eller bu dostun ellerine dokundu.

Karanlık alevin tadı bir başkaydı, hissi insana huzur veriyordu. Acı artık çok gerilerdeydi. Jeanne hepsini aşmış, tekrar bu dünyanın acımasızlıkları ile mücadelede bana yardım etmişti. Karanlık alevin hissini, tadını vererek, beni ruhundan bir parça ile güçlü kılmıştı.

“Jeanne bu alev...”

“Sonsuza kadar ruhunu tutuşturan alevler şövalye”, birden her şey kararmaya başladı. Alevler karanlıktı ve dünya karanlıktı, bir şey söylememe fırsat kalmadan salonu kaplayan alevler... Tek kelime edebildim:

“Jeanne.”

-

Kül

Tüm bu olanları niye anlatıyorum ki! Kimin umurundaydı acaba? Kendimde geleceği görme yetisi mi var sanıyordum... Çocuklar unutmayacaktı, herkes unutsa da onlar unutmayacaktı.

“Jeanne unutulmayacaksın”, etrafıma bakıyorum salonun alevler içinde olduğunun farkına varıyorum. Adamlarım telaşla, yangını söndürme çabasında... Bense Onu alevlerde arıyorum. Bir dakika daha yakın olabilmek için her şeyi feda etmeye hazırım.

“Lordum, şövalyem çıkalım buradan.”

“Bu taraftan acele edin.”

Hizmetimdekilere gülümseyerek bakıyorum ve sonunda dünya ile son bağım bir çocuk sesleniyor:

“Loyalty, bu taraftan... Seni duyabiliyor.”

Şaşkınlıkla sesin geldiği yöne bakıyorum alevlerin arasında son bir geçit ve ucunda kimseler yok. Yavaş adımlarla salonu terk ediyorum.

“Benim sarayım Onun olduğu yer. Küllerden bir dünya...”, kendi kendime sözlerim.

Adamlarım mutlu:

“Öleceksiniz sandık lordum...”

Yangını büyümeden söndürüyorlar. Ama kül oradan oraya uçuşurken aklımda Jeanne var. Son anlarındaki kül var.

“Asla ama asla terk etme.”

Kralı Onu terk etmişti, bir takım saray mensupları Onu terk etmişti. Ama o bizi terk etmeyecekti. Küldü dünya, küldü yaşam, küldü tüm bu oyun... İlahi olana ulaşınca hepsi bitecekti. Onun ışığını Jeanne’ın nurunu görebilmiştım ya, küldü dünya...

-

Tam oradaydı

Yangın sonrası günler geçti ki, bir sesini duyup bir görüntüsünü görmedim. Artık her şey bitmiş olabilir miydi? Yani benim her şeyi bilmem ve hissetmiş olmam mümkün müydü? Sanırım daha öğrenilecekler var, sevgi var, bağlılık var...

İşte bu düşüncelerle şehirde dolaşmaya karar verdim. Kılık değiştirecektim. Bütün gece dolaştım. Müzik, insan sesleri, kahkahalar, bağrısmalar... Eğlenen, seven, nefret eden her türlü insan... Artık sabah olmuştu günün ilk ışıklarında dar sokağın ortasında bir kız çocuğu ile konuşan biri vardı. Çocuk koşarak yanımdan geçti ve şöyle dedi: “O bir melek.”

Çocuğa bir şey sormadan uzaklaştı, bakakaldım. Sonra önüme dönerek, yavaş adımlarla siluete doğru yaklaştım. Güneş gözümü alıyordu. Ve oradaydı mütevazı kıyafetleri içinde Jeanne:

“Şövalye çocuk olmak ne güzel öyle değil mi? Dünyanın pek çok derdinden haberdar olmamak.”

“Jeanne ben ateşi hissettim, bunu sana yapmalarına izin vermemeliydim.”

Kız gülümsedi ve uzaklaşmak için harekete geçti: “Sizin bir suçunuz yok Loyalty. İnsanların acımasızlığı. Ben gerekeni yapabildim önemli olan bu.”

“Kesin bir zafer Jeanne, O çocukların yüzündeki nursun sen.” dediğimde gözyaşına dokundum. Ve Jeanne tekrar gülümsedi güneş yönünde gözden kayboldu. Öylece bekledim. Elimde gözyaşı sonsuza kadar o dar sokakta bekleyebilirdim. Tam oradaydı ve bu unutulması zor bir andı.

Ve şimdi tek bir satır eklemek zor iken sözlerime, unutmayacağım seni Jeanne, o saf duyguyu, masumiyet, cesaret, sevginin en güzel çeşitlerini ve nur dolu yüzünü unutmayacağım.

## II. Öykü

### Yüzyılların birikimi

Genç arkeolog gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu. Tek başınaydı önce ve damlalar süzüldü yanaklarından çenesine... Ve tuzlu tadı hissetti. Bu, elde ettiği muazzam buluntudan öte başka bir şeyin eseri idi. Bu gözyaşlarının arkasında, yüzyıllar öncesi ile kurulan bağ ve inanılması güç birkaç olay vardı.

Hepsi çok eski ahşap bir konakta, bakanlıkta görevli arkeologların çalışmaları ile başladı. Ev İstanbul'da Bebek semtinde unutulmuş bir sokaktan girilen bir girişe sahipti. Bu konağın sahipleri, çalışmalara izin vermişti. Her gün üç katlı, bir avlusu, mahzeni ve onlarca odası olan evde düzenli çalışıyordu araştırmacılar. İşte Gökberk bu ekipte bir arkeologdu. Odalar adeta kazı alanı gibiydi. Oyuncak odaları, saatler, vazolar, müzik aletleri, bin bir çeşit ev eşyası hepsinden önemlisi kitaplar... Yüzyılların birikimi...

Ve bir sabah Gökberk buluşunu yapacaktı. Evet, okuduğunuz metinler... Loyalty'nin elinden çıktığı hali ile altı asır sonra ellerinin arasında, yıpranmış bir cildin arasındaki bu metinlerin yazılı olduğu parşömenleri tutuyordu, genç adam.

“İşte bu olmalı”, demekten kendini alamamıştı o ilk anlarda. Gözleri kamaşmış, sanki bir ışık huzmesi, yanındaki uzun pencereden parşömenlere işaret ediyor, bunların sıradan metinler olmadığını anlatıyordu ona. Onlar yüzyılların birikimi içinde bulabileceği en değerli hazineler gibi parıldıyordu adeta.

Hemen diğerlerine haber verecekti ki durdu. Önce kendisi biraz okumak istedi, ne de olsa işi buydu. Hem diğerleri de en az bu kadar muhteşem bir şeylerle uğraşıyor olmalıydı. Kapıya gözü takıldı. Biraz kapalı durmasında sakınca görmedi. Ve ışığın en güzel yansıdığı masada, bir sandalye seçti hemen. Kapağı tekrar açtı...

Dost

Günlerce her sabah aynı odaya gitti ve aynı şekilde kapıyı kapatıp, raflardan aynı cildi alıp, aynı sandalyede parşömenleri okudu Gökberk. “Bu gerçek olamaz”, diyordu kendi kendine. Yani Loyalty takma adlı Fransız şövalye gerçekten bunları yazan kişi miydi? Tüm yeteneğini kullanarak zamanlama çalışmaları yaptı. Bunun o dönemi yansıttığı açıktı.

Şimdi bu parşömenlere daha yakın hissediyordu kendini ve yazılanlarda kaybolmaya hazırdı. Ve öyle yapacaktı. Loyalty’i bir dost, Jeanne’ı sevgili bir varlık, nur olarak görecekti. Görecekti diyorum çünkü Gökberk anlatılanlardan onları hayalinde canlandırmayı çok iyi bilmişti. Duygusu olan, ruhu olan insanlar bu metinleri okuduklarında içindekileri görüp dostları ilan edebilirdi.

-

Resim

Hepsi bu kadar değildi elbette, İşte uzun bir günün sonunda gece elektrikler yine kesik, fener pilini tüketmişken mum ışığında arkeoloğumuz odaya kapanmıştı. Artık bırakıp ertesi gün devam edecekken “Bir sayfa daha...”, demişti ki sayfayı çevirdiğinde karşısına çıkan ile gözleri kamaşacaktı. Parşömente Loyalty’nin çizimi Jeanne figürü duruyordu. Yani Loyalty’nin anlattığı nur odaya dolacaktı o anda. Ve öyle oldu.

Resim canlandı, mum titredi beyaz bir ışık parşömenlerden odaya yayıldı. Bu saf ışık Jeanne’ın resminin yüzyıllar sonra tekrar hayat bulması olmalıydı. Orada öylece beklemişti, belki bir bakan olur diye. Ve şimdi konuşma zamanı:

Gökberk: “Yanılıyor olmalıyım gerçek olamayacak kadar büyülü...”

Yanıt yok. Ve resim giderek büyüyerek insan boyuna ulaşıyordu. İşte göstereceği bir şey olan Jeanne eli ile işaret etti kütüphanenin rafların en alt gözlerinden birinde bir yeri gösterdi. Gülümsedi ve tek kelime söyledi:

“Hediyemiz.”

Sonra tekrar masaya yöneldi ışıktan siluet ve küçülerek parşömendeki yerini tekrar alırken saçtığı o ilahi saflıktaki ışık, yerini mumların titrek ışığına bırakacaktı.

-

## Hediye

Gökberk gözlerini ovuşturup parşömene tekrar bakacaktı. Resim oradaydı bu Jeanne d’Arc olmalıydı. Ve birden birkaç dakika öncesi aklına geldi. Acaba o rafta ne gizliydi. İşte oraya yöneldiğinde kapı çalınacaktı.

“Haydi, Gökberk biz gidiyoruz zaten çok geç oldu.”, çalışma arkadaşlarından Ayça ona en yakın olanlardandı. Gökberk masanın üstündekilere bir bakış atacak, ona anlatıp anlatmama konusunda kararsız kalacaktı. İnanılması güçtü. Son kısım olmadan anlatmaya karar verdi.

“İşte günlerdir bunun gerçek olup olmadığını, bunların 1400’lere ait olup olamayacağını araştırıyorum Ayça.”, diyecekti.

“Bu doğru ise bu bir hazine... Okumak isterim.”, derken sabırsızlanıyor gibiydi.

İşte o anda Gökberk hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anlamıştı. Ruhu olan herkes Loyalty ile tanışacak ve Jeanne’ı ondan dinleyecekti. Ayça’ya aynen bunları söyledi cildi uzatmadan önce:

“Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Ruhu olan herkes Loyalty ile tanışacak ve Jeanne’ı ondan dinleyecek.”

Ayça onaylar gibi başını sallayacak ve ellerinin arasında tuttuğu parşömenleri itina ile inceleyecekti. Aynı ıssık gözlerindeydi kızın şimdi, Loyalty’nin anlattığı öykünün kısacık bir kısmı bile bunun için yeterliydi.

Tüm öyküyü bitirmiş olan Gökberk Ayçanın omzuna dokunup odanın diğer yanındaki raflara yöneldi. Evet, hediye: Eğilip eli ile yokladı boş rafı ve bir şey bulacaktı. Işığı tuttuğunda bunun bir zincir zırh eldiven olduğunu görecekti. Bu belki Jeanne’a aitti belki ondan Loyalty’e kalmış şimdi ise ellerinin arasındaydı.

“Jeanne...”, diyebildi sadece.

-

## Gözyaşları

Tüm bunlar müzedeki yerlerini alacaktı, araştırmalar yapılacak ve eski metinlerin gerçekten o yıllara tarihlenmesi ile Gökberk onurlandırılacaktı. Ve şimdi resme tekrar baktığında o geceki ıssık hala aklında, Loyalty’nin duygularının kalıntıları ruhunda, gözyaşı dökebilecekti.

Bunlar sevgi ve mutluluğun gözyaşlarıydı. Her zaman şerden akmaz gözyaşı demişti biri çünkü ona ve haklıydı. İşte şimdi tek başına bu yaşları döken adamın, sonsuza kadar anlatacağı bir eski öyküsü, eski dostları vardı. Zaman onun zamanıydı. Ayça belirdi ardında gözyaşına dokundu ve

“Harika bir öykü”, dedi ve gülerek müzeyi terk ettiler.

### III. Öykü

#### Manastır

Yıl 1642. Fransa’da Sainte-Catherine-de-Fierbois bölgesinde kurulu, muhteşem bir manastır. Vadiye hâkim bir tepede yükselen duvarları, adeta bir kaleyi andırıyor. Bu vadi, Jeanne‘ın kılıcını bulduğu yer olarak kayıtlarda yer alıyor. Belki bizi ilgilendiren bu kılıç gibi görünse de manastırda geçen birkaç olaydan söz edeceğiz.

Uzun bir tırmanış ile ulaştığınız manastıra girebilmek için izniniz olması gerekiyordu. Avlular, kilise, toplantı salonları, demirci, yatakhaneler, ahırlar, depolar, yemekhane ve bizi ilgilendiren en önemli yer kütüphanesi ile kendi kendine yetecek bir yerdi.

Rahibelerin bölümü diğer günlük işlerin görüldüğü bölümlerden ayrılıyor gibiydi. Bir başrahip, başrahibe, rahibeler ve çalışanlardan oluşuyordu manastır halkı. Koyu griydi renkler burada, duvarlar gri, soğuk ve acımasızdı. Tek acımasız onlar değildi elbette.

-

#### Picard

Başrahibin adı Picard’di. Şimdiye kadar çok başrahip görmüş manastır, işte onun zamanında, 1642’de görülmedik olaylara sahne olacaktı. Picard acımasız yüz hatlarına sahip, sıradanlıktan uzak, dikkat çekici, altmışlarına varmış bir yönetici idi. İlk geldiği andan itibaren her şeyi zorlaştırmıştı. Denetim tamdı, kimse onun casuslarından habersiz bir kelime konuşamaz, yazamazdı.

Picard'ın ünlü şarap ve ekmek törenleri, rahibeleri sorgulamaları, düzenli olarak yaptığı toplantıları, manastırı yaşanması güç bir yer haline getirmişti. Başrahibeler gelip gidiyor ama etkisini kimse azaltamıyordu.

Picard'ın sırları olduğu söyleniyordu. Başrahip, kütüphanede gizli bölümde saatler harcıyor, bir şeyler arıyordu. Aradığı her ne ise ki bunun ölümsüzlük olduğunu düşünenler de vardı, hiç 1642 yılında olduğu kadar yaklaşamamıştı.

-

Madeleine

Önceleri sıradan bir rahibe gibi görülen bu kadın, beşeri hayattaki okuma yazma becerisi, kararlılığı ve çalışkanlığı ile kısa sürede yükselecekti manastırda. Ve Picard'ın zamanında bu önemliydi. Picard'ın en önemli özelliklerinden biri kendine faydalı olabilecek, hakkı ile kazananları yükseltmesi idi. Belki ona yardım ederlerdi.

Madeleine yıllarca başrahibe görevini sürdürecekti. Kırklı yaşlarına geldiğinde, bilgisi sınırsız gibiydi. Tüm Doğu bilginlerini, antik dünya filozoflarını biliyor, Picard'ın dikkatini üstüne çekiyordu.

“Söyle Madeleine, sence insan ömrü uzatılabilir mi?”

“Tanrının hükmü dâhilinde, onun izni içinde, şifa verenlerin eli ile...”

“Yani mümkün?!”, diye gözlerini açacaktı Picard. Madeleine hiç çekinmeden sözünü esirgemedi.

“Ünlü Doğulu bilge adam, şifa verirken, adı da İbn-i Sina iken, bunu söyleyebilirim. Tıp alanında yazdıkları sizin de bildiğiniz gibi yaşamları uzatmıştır. Kastettiğiniz...”, bu son cümlesini Picard kesecekti, sözü nereye getireceğini tahmin ederek:

“Evet, ölümsüzlük mümkün olmalı, yani yaşam uzatılıyorsa çok uzun süre de uzatılabilir olmalı.”

“Ama bu şu anda...”, tekrar kesecekti Picard:

“Araştırın, size benden özel izin, kütüphanenin gizli bölümüne giriş için. İşte bilgiye anahtarınız Madeleine. Bana, işime yarayacak bir şeyler bulun.”

Madeleine, içinde bir şüphe ve korku ile anahtarı alıp odayı terk edecekti.

## Kütüphane

Ertesi günü beklemeden, hemen o gece çalışmalara başlayacaktı başrahibe. İşte bu, manastırda söylentilerin artması için yeterli bir sebepti. Artık Picard'ın bir şeyler aradığı kesindi ve bu ölümsüzlük olmalıydı. Dedikodu arttı, gün ve gün bu adamın, büyü ile ilgilendiği söylenmeye başlandı.

Geceleri, kütüphanenin soğuk duvarlarını tek çekilir kılan kitaplardı. Madeleine şimdiye kadar görmediği antik kaynaklara ulaştı. Yunanca, Latince ve Arapça bilgisi üst düzeydeydi anlatılanları aklında tutabiliyordu.

Her gün düzenli olarak Picard'ın çalışma odasında bu konular hakkında rapor veriyordu. Picard memnun olmasına memnundu, ama sabrı da tüenecek gibi bir hava her zaman vardı. Sonuç istiyordu.

Ve bir gece “Madeleine, Madeleine, Madeleine...” diye bir ses duyacaktı kadın. Bu, bir çocuk sesiydi ve karanlıkta dehliz gibi gizli bölümün bir kısmından geliyordu. Mumları o yöne doğru uzatması ve

“Kim?...”, demesi fayda etmedi. Seslerin geldiği yöne ilerledi ve gözlerine inanamadı. Bir küçük çocuk koşup kitapların arasında kayboldu. Artık aklını kaçırmakta olduğunu düşünüyordu. Çocuğun kaybolduğu rafı kontrol etti. Gizli bir geçit aradı, nafileydi...

Ertesi gün, yine o bölümdeki rafları kontrol edecekti, yine geceydi. “Tanrım, bu görevin ağırlığını sırtımdan kaldır artık”, diye dua edip ağlamaya başladı Madeleine. İşte o anda bir mucize oldu:

“Ellerini dayadığı rafta ciltlerden biri parlıyordu. Başını kaldırıp oraya şans eseri baktığında, bunun aradığı cevap olabileceğine ikna oldu. Cildin sırtında Jeanne yazıyordu. Ancak bir azize olabilecek biri, ona yardım edebilirdi. Picard'ın pençelerinden kurtulmalıydı. Ölümsüzlüğü kendisine saklamalı onun ölümünü beklemeliydi.

-

## Kitap

Ve günlerce Loyalty'nin anlattıklarını okudu, Jeanne'ın resmine baktı. Picard'a başka masallar anlatmayı ihmal etmiyordu tabii. Picard sonunda sinirlenmeye başladı, hastalanmıştı, ölümü ensesinde hissediyordu:

“Beni oyalıyorsun rahibe, gizlediğin bir şeyler olmalı, bir kitap... Bulmuş olmalısın... Bak şimdiden genç gibisin, ölümsüzlüğü kendin için istiyorsun. Oysa ben, tüm insanlık için...”

Madeleine sonunda dayanamayacaktı aldığı haberler vardı. Manastırdaki rahatsızlık iyice ortaya çıkmıştı ve gizlenememişti. Engizisyon orada olacaktı tam da o gün. Kitaptan asla bahsetmeyecekti ve sözünü esirgemedi:

“Bir kitap yok, onca araştırma boşuna, Tanrının isteğine karşı gelemezsiniz. Bunu Engizisyon hâkimlerine aynen söyleyeceğim.”

“Demek biliyorsun geliyor leş kargaları, onların amacı, sırrı öğrenmek olmasın sakın, sevgili Madeleine?”

Başrahibe kendinden emin: “Bende hiçbir sır yok başrahip. İzninizle”, dedi ve odayı terk etti.

Ardından lanet ve öksürük seslerini duyabiliyordu. Picard kendini kaybetmişti.

-

## Engizisyon

Bir başkan ve iki üye ile geldiler. Siyah beyaz cüppeleri ve korkutucu bakışları ile herkesi derin bir ümitsizliğe sürüklediler. Bunlar, adeta bir cadı avına çıkmış, bir grup sorgu hâkimiydi. Picard’ın ofisinde Madeleine de hazır iken ilk sorgularına başladılar.

Sonra tek tek ikisini sorguladılar. Picard hasta, öksürerek:

“Burada kütüphanemizde tüm çalışmamız, Tanrının izni ile Onun adını yaymak için.”

“Ölümsüzlük söylentileri?”

“Dediğiniz gibi kötü bir söylenti. Gördüğünüz gibi çok hastayım. Eğer böyle bir bilgim olsaydı kullanırdım ama bu Tanrı’ya karşı gelmek olmaz mıydı?”

Hâkimler birbirine baktı ve ikna olmuş gibiydiler, iki üye dışarı çıktı ama başkanları Picard’ın yanında kalıp ona doğru eğilerek sordu:

“Hiç şans yok mu Picard?”

Picard sinsice gülümsedi: “Madeleine’e sorun...”

-

## Karar

Sorgu sonuç vermeyecekti elbette. Kütüphanedeki gizli bölmede günlerce Madeleine’i sorgulayacaklar elinin değdiği tüm kitapları açtıracaklardı. Biri hariç. Loyalty’nin elyazmaları.

Ve karar günü geldi. Picard hasta olduğundan, Madeleine delil yetersizliğinden suçsuz bulundu. İzleneceklerdi.

Ve bir gece geldikleri kapıdan çıktı hâkimler. Başkan, Madeleine’in gözlerindeki ışığa, gençliğine bakarak bu işin peşini bırakmamaya karar vermişti ancak zaman dolmuştu. Üsteleyemezdi. Diğer iki üye kördü, onların oylarına karşı tek başına kalmıştı. Gittiler karar kesindi.

-

## Picard’ın sonu

Başrahip ölüm döşeğine düşmüştü. Madeleine’i çağırttı:

“Söylesene sadece.”

“Sadece bir ışık Jeanne’ın ışığı”

“Biliyordum.”

Ve son nefesini verdi Picard. Madeleine yıllarca manastırın başrahibe görevini sürdürecekti. Hep aynı rafa gidecek o ışığı içine çekecekti. Kötü niyetli birinin eline geçmemesi için onu hep gizli tutacaktı.

-

## Loyalty’nin mirası

Bunu bir gün tüm insanlık görmeliydi. Bunu düşünmeden edemedi Madeleine. Ama bunun için hazır değillerdi.

“Bir gün Loyalty, herkes Jeanne’ın hikâyesini bilecek, huzur içinde uyuyun.”

Birkaç yıl sonra Madeleine de göçüp gidecekti bu dünyadan ve Loyalty'nin mirası korunmaya devam edecekti.

Elinizde tuttuğunuz kitap bu mirastır. Loyalty'nin Jeanne için söylediğı sözlerle bitirelim isterseniz:

“Ve şimdi tek bir satır eklemek zor iken sözlerime, unutmayacağım seni Jeanne, o saf duyguyu, masumiyet, cesaret, sevginin en güzel çeşitlerini ve nur dolu yüzünü unutmayacağım.”

-Son-

# Arka Kapak Yazısı

Bu kitapta saf duygunun ve sevginin satırlarını okuyor olacaksınız. Loyalty isimli hayali bir şövalyenin, Jeanne d’Arc’ı anlatışını okuyacaksınız. Jeanne’ın, şövalye ile konuştuğu ilk öykü, Loyalty’nin hislerini yansıtan bölümlerle sürecek. İkinci öyküde bir arkeoloğun İstanbul’da bir konakta olağanüstü buluşu kurgulanmakta. Son öyküde ise 1642 yılında Fransa’da bir manastırda geçen olaylar anlatılmakta.

İşte Jeanne’dan bir kısım:

Gözyaşları sonsuz nehir olarak, gözlerinde birikmiş iken gördüm onu. O günkü çatışmadan dönüyordu. Onunla at süren şövalyeler, kamp alanına girdiğinde herkes geldikleri yöne bakacaktı. Yere adımını attığında, o güzel yüzünde artık yaşlar vardı.

Gözyaşının anlamını biliyordum, işte o anda, zırhlar içindeki bu kızın anısına, defterime bir kır çiçeği daha kurutulmak üzere ekledim. Onun gözyaşını, en ağır zırhları için yazdığım notu şöyle bitirecektim:

"O şimdiye kadar gördüğüm her şeyden farklı ve aynı zamanda aynıydı. Tüm bildiklerimi tamamlayan bir lütuf olmalıydı. Gözlerindeki yaşları sildi ve gülümsedi. Etrafında toplandılar, onu görebileceğim anlar tamamlanmıştı. Adını söylediler, tekrar ve tekrar. İşte bu çiçek, bana o anı hatırlatsın."